

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **A. Š. R.**
bytem X.
adresa pro doručování X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/55884-921,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) ze dne 19. 12. 2017, č. j. 432548/2017/BBA. Prvostupňovým rozhodnutím byl zamítnut návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči, podaný dne 15. 5. 2017 s tím, že nadále bude poskytován příspěvek na péči v původní výši 880 Kč měsíčně. Tento postup byl odůvodněn opětovným posouzením nároku a výše příspěvku na péči, přičemž bylo zjištěno, že dle § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), jde o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost). Pro účely příspěvku na péči byl vypracován posudkovým lékařem MSSZ Brno den 1. 11. 2017, posudek o zdravotním stavu žalobkyně, jímž bylo zjištěno, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje žalobkyně pomoc jiné fyzické osoby při nezvládání 4 základních životních potřeb (stravování, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost). V těchto intencích pak bylo vydáno prvostupňové správní rozhodnutí ze dne 19. 12. 2017. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž vyjádřila nesouhlas s posudkovým závěrem a požádala o nové posouzení svého zdravotního stavu (k tomu stručně uvedla, že její zdravotní stav se zhoršuje a je více závislá na pomoci jiné osoby). K odvolání žalobkyně nedokládala žádné nové lékařské zprávy ani nové skutečnosti ohledně svého zdravotního stavu.
2. Žalovaný v rámci odvolacího řízení vyžádal u PK MPSV ČR posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Zdravotní stav žalobkyně byl přezkoumán a zhodnocen na jednání PK MPSV ČR dne 11. 12. 2018 s tím výsledkem, že žalobkyně není schopna zvládat 3 základní životní potřeby (mobilita, osobní aktivity a péče o domácnost), na základě čehož je považována dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost). Podle komise tento stav trval i k datu 15. 5. 2017 (podání žádosti o změnu výše přiznaného příspěvku na péči) a i k datu vydání prvostupňového rozhodnutí. Dle posudkové komise nebyl zjištěn objektivní medicínský důvod pro nezvládání ostatních základních životních potřeb žalobkyně, přičemž doložený zdravotní stav žalobkyně umožňuje přiměřeně zvládat ostatní základní životní potřeby. V podání ze dne 21. 12. 2018 se žalobkyně k posudku PK MPSV ČR ze dne 11. 12. 2018 vyjádřila tak, že s ním nesouhlasí a opětovně požádala o nové posouzení jejího zdravotního stavu z důvodu dokládaných lékařských zpráv (zpráva z interní ambulance MUDr. H. ze dne 27. 6. 2018 a záznam z interní kardiologické kliniky ze dne 5. 12. 2018 – MUDr. S.). Žalovaný shledal sdělené skutečnosti za důvodné k vyžádání doplňujícího posouzení PK MPSV ČR. Zdravotní stav žalobkyně byl znovu přezkoumán a zhodnocen na jednání PK MPSV ČR dne 27. 2. 2019 s tím výsledkem, že žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá jednu základní životní potřebu (osobní aktivity). Na základě nového posudkového závěru již žalobkyně nebyla považována za závislou na pomoci jiné fyzické osoby (§ 8 odst. 2 zákona o sociálních službách). Ačkoliv vyžaduje každodenní pomoc jiné fyzické osoby v případě základní životní potřeby – osobní aktivity, nejde již o stav, kdy není schopna zvládat alespoň 3 nebo 4 základní životní potřeby. Tento stav trval i k datu podání žádosti dne 15. 5. 2017 i k datu vydání prvostupňového správního rozhodnutí. Doložený zdravotní stav žalobkyně dle PK MPSV umožňuje přiměřeně zvládat ostatní základní životní potřeby, když nebyl zjištěn objektivní medicínský důvod

pro jejich nezvládání. Po obdržení nového posouzení stupně závislosti žalobkyně umožnil žalovaný žalobkyni se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně však toto právo nevyužila a řízení nedoplnila. Žalovaný v dalším řízení ověřil a vyhodnotil závěry PK MPSV ČR ze dne 27. 2. 2019, a protože neshledal žádné pochybení, postupoval dále v intencích tohoto posudku. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že žalobkyně není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby, a tedy nemá nárok na příspěvek na péči. Jelikož řízení bylo zahájeno na základě návrhu žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči, nebylo možné v tomto řízení příspěvek na péči žalobkyni odejmout, když v této věci musí být rozhodnuto pouze o předmětu řízení tak, jak byl vymezen žalobkyní v podaném návrhu na změnu výše přiznaného příspěvku na péči (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“). Tímto rozhodnutím ve věci se tedy nemění dosud vyplácený příspěvek na péči. Nicméně s odkazem na judikaturu NSS ze dne 11. 7. 2013, č. j. 6 Ads 13/2013-66, žalovaný zavázal příslušný úřad práce k zahájení řízení z moci úřední ve věci odejmutí příspěvku na péči žalobkyni na základě nově zjištěných skutečností. Úřad práce bude muset v novém řízení opět vykonat u žalobkyně sociální šetření a požádat MSSZ o nové posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Teprve pak vydá úřad práce rozhodnutí o příspěvku na péči, které bude vycházet z nového sociálního šetření a z nového posouzení zdravotního stavu žalobkyně.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobkyně v žalobě nejprve zopakovala některé závěry žalovaného vyplývající z napadeného rozhodnutí. Ke svému zdravotnímu stavu dále uvedla, že prodělala v roce 2008 infarkt a v několika následujících letech jej prodělala ještě 4x. Dne 9. 11. 2015 požádala o přiznání příspěvku na péči, protože nebyla schopna zvládat některé základní životní potřeby, přičemž tento jí byl přiznán. Dne 15. 5. 2017 požádala o zvýšení přiznaného příspěvku na péči z důvodu zhoršování zdravotního stavu a větší závislosti na pomoci jiné osoby. Příspěvek na péči jí nebyl napadeným rozhodnutím zvýšen.
4. K základním životním potřebám žalobkyně uvedla, že nezvládá mobilitu, osobní aktivity a péči o domácnost, přičemž je při nich osobou zcela závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyni způsobena újma, neboť žalovaný nesprávně posoudil způsobilost žalobkyně zvládat výše uvedené životní potřeby.
5. Pokud jde o mobilitu, žalobkyni činí značné potíže ujít vzdálenost do 300 m, neboť se i během krátké chvíle musí několikrát zastavit pro dušnost a pocit silného tlaku na hrudi. Problémy s mobilitou se značně projevují i při chůzi do schodů. Navzdory snaze žalobkyně o nějakou formu pohybu, zhoršená pohyblivost negativně ovlivňuje i ostatní základní životní potřeby, zejména osobní aktivity a péči o domácnost.
6. Pokud jde o osobní aktivity, ty jsou negativně postiženy zhoršenou mobilitou žalobkyně ve všech oblastech. Ať už jde o neschopnost dojít bez větších problémů na nákup, k lékaři nebo na úřad. Stěžuje také možnost žalobkyně navazovat kontakty, styk se společenským prostředím a socializaci, vzdělávání, zaměstnání a obstarávání svých záležitostí.
7. Pokud jde o péči o domácnost, pak i zde zhoršená mobilita stěžuje situaci žalobkyně. Zejména jde o manipulaci s předměty denní potřeby, obstarání si běžného nákupu,

ovládání běžných domácích spotřebičů, uvaření jednoduchého teplého jídla a nápoje, vykonávání běžných domácích prací, nakládání s prádlem, mytí nádobí, obsluhování topení a udržování pořádku.

8. Navzdory výše uvedenému žalovaný shledal, že žalobkyně není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Žalobkyně má za to, že pochybil.
9. Žalobkyně dále tvrdila, že vypracování posudku o jejím zdravotním stavu a stupni závislosti trvalo neúměrně až nezákonně dlouhou dobu. Tato skutečnost byla také potvrzena dopisem Odboru výkonu posudkové služby žalovaného ze dne 25. 10. 2018. K posouzení těchto okolností sice není podle žalobkyně soud věcně příslušný, avšak je třeba vylíčit všechny okolnosti a poukázat i na procesní pochybení správních orgánů. V důsledku tohoto prodlení správního orgánu byla žalobkyně nucena čekat na správní rozhodnutí delší dobu. Ke svým tvrzením žalobkyně navrhla k důkazu napadené rozhodnutí a dále výslech svědků (poznámka soudu: osoby svědků nebyly nijak upřesněny, a nebylo ani specifikováno, co má být jimi prokazováno).
10. S ohledem na výše uvedené žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, když podle něj ve správním řízení nedošlo k žádným pochybením. Žalobkyni byl poprvé přiznán příspěvek a péči od listopadu 2015, a to dle odpovídající závislosti na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. Dne 15. 5. 2017 žalobkyně uplatnila návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. Řádně bylo provedeno sociální šetření v místě přirozeného prostředí žalobkyně a následně bylo ve věci zdravotního stavu žalobkyně a její závislosti na pomoci jiné fyzické osoby podáno několik posudků o zdravotním stavu. Jednak posudek MSSZ Brno, dále posudek PK MPSV ČR ze dne 11. 12. 2018 a dále doplňující posudek PK MPSV ČR ze dne 27. 2. 2019. Posledním doplňujícím posouzením dospěla PK MPSV ČR na základě dostupných podkladů a nově doložených lékařských nálezů k závěru, že žalobkyně není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách (z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla neschopna zvládat pouze jednu základní životní potřebu – osobní aktivity). Jelikož žalovaný rozhodoval pouze ve věci návrhu žalobkyně na změnu výše příspěvku na péči, nebylo s ohledem na § 68 odst. 2 správního řádu možné rozhodnout přímo o odejmutí příspěvku na péči (v návaznosti na posouzení zdravotního stavu žalobkyně). Proto nebylo v tomto řízení pouze vyhověno návrhu žalobkyně na zvýšení příspěvku na péči a tento návrh byl zamítnut. Nicméně žalovaný zavázal úřad práce k navazujícímu postupu z úřední povinnosti.
12. Žalobkyně v žalobě uváděla, že není schopna zvládat vybrané životní potřeby (mobilita, osobní aktivity a péče o domácnost), současně s tím napadala pořízený posudek PK MPSV ČR a žádala o nové přezkoumání jejího zdravotního stavu. K tomu žalovaný uvádí, že i pokud by byly uznány další žalobkyní namítané životní potřeby (mobilita, péče o domácnost) ve správním řízení za nezvládané, na závěry rozhodnutí žalovaného by to nemělo žádný vliv (jedna životní potřeba – osobní aktivity byla žalobkyni uznána za

nezvládanou). Ani v případě trvajících stupně závislosti (I. stupni závislosti odpovídá nezvládání minimálně 3 životních potřeb), by nemohl žalovaný vyhovět odvolání žalobkyně, protože ta směřovala k uznání vyššího stupně závislosti, a tedy i vyššímu příspěvku na péči.

13. Žalobkyně v žalobě popsala omezení ve svých životních potřebách, aniž by tyto blíže specifikovala a jakkoliv doložila. Subjektivní popis stavu nemůže zpochybňovat posouzení zdravotního stavu dle PK MPSV ČR. I když chtěla svá tvrzení dokládat svědeckými výpověďmi, pak vůbec neuvedla, které osoby by měly nezvládání životních potřeb žalobkyně doložit. Žalovaný považuje provedení výsledků svědků za zcela neúčelné, a to především s ohledem na objektivní posouzení zdravotního stavu a zvládání životních potřeb žalobkyně lékaři z PK MPSV ČR.
14. Celková délka správního řízení byla prodloužena i z důvodu opakované žádosti žalobkyně o posouzení jejího zdravotního stavu. Žalovaný z podobného důvodu 2x přerušil usnesením řízení. K průtahům či nedodržení zákonných lhůt ve věci nedošlo. Bylo třeba vyčkat posouzení zdravotního stavu PK MPSV ČR.
15. Ve věci byly shromážděny a vyhodnoceny rozhodné podklady. Posouzení zdravotního stavu a stanovení stupně závislosti je plně v kompetenci PK MPSV ČR. PK MPSV vycházela z relevantních a aktuálních lékařských nálezů, kompletní zdravotní dokumentace praktického lékaře a též výsledků sociálního šetření. V řízení o žádosti žalobkyně nedošlo k žádnému pochybení.
16. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudy navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh soudního řízení

17. Žalobkyně podala osobně dne 2. 5. 2019 u zdejšího soudu žalobu, kterou směřovala proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného ve věci změny výše přiznaného příspěvku na péči. Od samého počátku soudního řízení byly ve věci prováděny nezbytné úkony (rozhodnutí o návrhu žalobkyně na úplné osvobození od soudních poplatků ze dne 20. 5. 2019, dále bylo žalobkyni zasláno poučení o složení senátu a o možnosti podat námitku podjatosti. Totéž bylo posléze zasláno žalovanému, dále byla žalovanému zaslána žaloba za účelem seznámení se s ní a podání písemného vyjádření k ní. Po obdržení vyjádření žalovaného k žalobě bylo toto zasláno žalobkyni i s výzvou, aby k ní podala ve lhůtě jednoho měsíce svoji repliku. Dne 16. 10. 2019 nechala žalobkyně založit do spisu dvě lékařské zprávy a totéž učinila dne 6. 11. 2019, kdy do spisu nechala opět založit dvě další lékařské zprávy. V období od března roku 2020 až dosud je činnost soudů v pravidelných intervalech více či méně omezována vládními opatřeními v důsledku celosvětové pandemie koronaviru. Dne 5. 5. 2020 se žalobkyně e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu dotazovala na stav řízení (toto podání nebylo doplněno dodatečně originálem, ani podpisem žalobkyně). Soud na toto podání následně reagoval a žalobkyni objasnil postup a pořadí vyřizování jednotlivých věcí s tím, že uvedl i přibližný odhad, kdy lze očekávat vyřízení věci (v roce 2021). V reakci na toto sdělení soudu žalobkyně obratem dne 30. 6. 2020 podala ke zdejšímu soudu návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu (vydání rozhodnutí ve věci) podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Podle žalobkyně soud neučinil déle jak rok (od podání návrhu) jediný úkon ve věci, protože

docházelo k neodůvodněným průtahům. Krajský soud nesouhlasil se stanoviskem žalobkyně, a protože ani neuváděla žádné závažné skutečnosti či zhoršený zdravotní stav, když současně věc nespadá pod věci ze zákona přednostně rozhodované ve smyslu § 56 s.ř.s., ve věci nerozhodoval a spis předložil NSS k rozhodnutí o návrhu žalobkyně na určení lhůty. Po komplexním zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích NSS dospěl k závěru, že návrh žalobkyně na určení lhůty není důvodný. V rozhodnutí o návrhu na určení lhůty NSS také konstatoval, že pokud bude o žalobě rozhodnuto ke konci roku 2020 nebo začátkem roku 2021, jak krajský soud předem avizoval, lze považovat takovou délku řízení za přiměřenou (usnesení NSS ze dne 17. 7. 2020, č. j. Aprk 5/2020-50). Ve smyslu shora uvedeného soud přikročil co nejdříve k rozhodnutí věci, v závislosti na vyřizování dalších věcí ze zákona přednostních a dříve napadlých, a také s ohledem na respektování nutného omezení chodu soudu v důsledku koronavirové pandemie a aktuálního masivního šíření nákazy onemocněním COVID-19 v různých mutacích na území ČR, kdy ani není nijak zvlášť zajištěna ochrana zdraví soudních osob či přítomných účastníků řízení např. oddělením plexisklem apod. (zároveň v aktuálním nouzovém stavu platí povinnost vyhýbat se vzájemným kontaktům více cizích osob, a to už i pro minimální časovou expozici).

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.
19. Soud nejprve ověřil skutková zjištění a závěry správních orgánů ze správního spisu. Tyto jejich zjištění plně odpovídají popisu v čl. I. tohoto rozsudku. Pro stručnost soud odkazuje na tuto pasáž rozsudku a na tomto již nebude uvedené závěry opakovat.
20. Pro věc bylo podstatné, že řízení ve věci zvýšení příspěvku na péči bylo zahájeno na návrh žalobkyně ze dne 15. 5. 2017. Bylo tedy dále postupováno podle právních předpisů účinných v době zahájení řízení. Ve věci bylo provedeno dne 7. 6. 2017 sociální šetření v přirozeném prostředí žalobkyně. K datu podání žádosti žalobkyně byl posouzen její zdravotní stav a též stupeň závislosti MSSZ Brno-město dne 1. 11. 2017, jenž konstatoval lehkou závislost, tedy závislost v I. stupni, kdy žalobkyně potřebuje pomoc při 4 základních životních potřebách (stravování, tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost). Na základě vydaného posudku vydal Úřad práce ČR – krajská pobočka v Brně dne 19. 12. 2017 rozhodnutí, jímž zamítl návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči s tím, že jí bude nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 880 Kč měsíčně. K podanému odvolání žalobkyně byl její zdravotní stav v odvolacím řízení posouzen PK MPSV ČR, a to dne 11. 12. 2018 a vzhledem k námitkám žalobkyně proti tomuto posudku byl pořízen ještě doplňující posudek PK MPSV ČR dne 27. 2. 2019. Posudek PK MPSV ČR ze dne 11. 12. 2018 uzavřel, že žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá 3 základní životní potřeby (mobilita, osobní aktivity a péče o domácnost), pročez se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost) dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách. Nebyl zjištěn objektivní medicínský důvod pro nezvládání ostatních základních životních potřeb. Žalobkyně s tímto posudkem nesouhlasila a požádala o nové posouzení

jejího zdravotního stavu z důvodu dokládání lékařských zpráv (k písemnému vyjádření připojila zprávu z interní ambulance ze dne 27. 6. 2018 od MUDr. H. a dále záznam interní kardioangiologické kliniky ze dne 5. 12. 2018 – MUDr. S.). Tyto skutečnosti považoval žalovaný za důvodné k vyžádání doplňujícího posouzení PK MPSV ČR. Zdravotní stav a závislosti žalobkyně byl tak znovu přezkoumán a zhodnocen na jednání PK MPSV ČR dne 27. 2. 2019. Posudková komise zde uzavřela, že žalobkyně se nepovažuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu sice nezvládá 1 základní životní potřebu – osobní aktivity, avšak není neschopna zvládat alespoň 3 nebo 4 základní životní potřeby, což je nezbytné pro stupeň závislosti I. (lehká závislost). Uvedený stav trval i k datu podání žádosti dne 15. 5. 2017 i k datu vydání prvostupňového správního rozhodnutí. Nebyl zjištěn objektivní medicínský důvod pro nezvládání ostatních základních životních potřeb. Doložený zdravotní stav žalobkyně umožňuje tyto základní životní potřeby přiměřeně zvládat. K novému posouzení zdravotního stavu a stupně závislosti se již žalobkyně ve správním řízení nevyjádřila. Posudky a závěry PK MPSV ČR následně vyhodnotil žalovaný. Shledal posudkový závěr za úplný a přesvědčivý, řádně zdůvodněný, obsahující veškeré rozhodné skutečnosti, bez rozporů a při dostatku podkladů. Závěry PK MPSV ČR proto žalovaný následně přejal i do svého rozhodnutí ze dne 19. 3. 2019, jímž zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí.

21. Krajský soud předně připomene právní úpravu poskytování příspěvku na péči.
22. Právní úprava poskytování příspěvku na péči je obsažena v zákoně č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále též jako „zákon č. 108/2006 Sb.“ nebo zákon o sociálních službách“), a vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jako „vyhláška č. 505/2006 Sb.“ nebo „prováděcí vyhláška k zákonu o sociálních službách“ anebo „vyhláška“). Rozhodná právní úprava rozlišuje pro účely poskytování příspěvku na péči 4 stupně závislosti, přičemž kritériem pro hodnocení míry závislosti oprávněné osoby na pomoci jiné osoby, a tedy i pro zařazení do jednotlivých kategorií, je posuzování zvládání 10 základních životních potřeb vymezených v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. Jedná se o následující potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.
23. Klíčovým pojmem je pojem závislost (§ 8 zákona o sociálních službách), jehož význam je utvářen skrze konstrukci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je zákonem definován jako zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než 1 rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb [§ 3 odst. 1 písm. c) zákona o sociálních službách].
24. Bližší vymezení životních potřeb rozhodných pro stanovení stupně závislosti na pomoci jiných osob lze nalézt v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky č. 505/2006 Sb.
25. Vzhledem ke svému dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu žalobkyně v žalobě uváděla, že nezvládá následující základní životní potřeby: *mobilita, osobní aktivity a péče o domácnost.*

26. Příloha č. 1 prováděcí vyhlášky stanoví k jednotlivým základním životním potřebám úkony, které by v jejím rámci měly být osobou zvládány. Přitom platí, že není-li zvládán jen úkon z tam vyjmenovaných, nelze považovat životní potřebu za zvládanou bez závislosti na pomoci jiné osoby.
27. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že žalovaný nesprávně posoudil její způsobilost zvládat označené základní životní potřeby. K *mobilitě* žalobkyně uvedla, že jí činí značné obtíže ujít vzdálenost do 300 m, neboť se musí několikrát zastavit pro dušnost a pocit silného tlaku na hrudi. Problémy s její mobilitou se pak projevují i při chůzi do schodů. Z uvedeného tvrzení však v žádném případě nelze dovodit, že by základní životní potřebu *mobilita* nezvládala, a to alespoň v rozsahu úkonů, které k této základní životní potřebě vymezuje Příloha č. 1 prováděcí vyhlášky. Zde v bodě 4 příslušné životní potřeby je uveden požadavek na pohyb tak, že při zvládání této základní životní potřeby se osoba může pohybovat chůzí krok za krokem, popř. i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu. Z toho vyplývá, že žalobkyně uvedená kritéria zvládání této základní životní potřeby splňuje, a to i přes jí uváděné potíže při chůzi, s nimiž se v rámci tohoto bodu počítá (ujde vzdálenost i 300 m přerušováním zastávkami a má potíže i při chůzi do schodů). Žalobkyní uváděné potíže nejsou takového rázu, že by kvůli nim tyto úkony vůbec nezvládala. O tom ostatně svědčí i závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí a především závěry PK MPSV ČR v posudku ze dne 27. 2. 2019 (na podkladě žalobkyní doložených lékařských zpráv). Žalobkyně nedoložila své tvrzení o zhoršování zdravotního stavu a větší pomoci cizí osoby ani ve správním řízení. To vyplývá i z lékařských zpráv, které na podzim roku 2019 doložila do soudního spisu v rámci tohoto soudního řízení (cévní vyšetření ze dne 10. 10. 2019, kontrola na kardiologické klinice dne 18. 7. 2019 a 6. 11. 2019, kontrola na interně Nemocnice Milosrdných bratří v Brně dne 2. 11. 2019). Žalobkyně k předkládaným lékařským zprávám nic konkrétního neuvedla. Pokud však těmito zprávami chtěla doložit zhoršení zdravotního stavu a větší závislost na pomoci jiné osoby, pak tomu tak nebylo, její tvrzení nemohla být tímto prokázána, neboť ve zprávách je uveden opak, tedy že u ní jde o stabilizovaný, uspokojivý, kardiální stav. Jelikož uvedené lékařské zprávy nemohly žalobkyni pomoci prokázat její tvrzení o zhoršení zdravotního stavu, soud je neprováděl k důkazu. Současné tyto zprávy osvědčovaly zdravotní stav žalobkyně v druhé polovině roku 2019, pročez nemohly být zahrnuty správními orgány do jejich rozhodování o návrhu žalobkyně na změnu výše příspěvku na péči (prvostupňové správní rozhodnutí vydáno dne 19. 12. 2017 a rozhodnutí žalovaného vydáno dne 19. 3. 2019). Současné tyto lékařské zprávy nemohly být pojaty do hodnocení zdravotního stavu žalobkyně v rámci zpracovávání posudků PK MPSV ČR, neboť tyto byly vyhotovovány dne 11. 12. 2018 a dne 27. 2. 2019. Z tohoto důvodu soud považuje 4 lékařské zprávy předložené žalobkyní v soudním řízení z důkazního hlediska za nadbytečné a pro prokázání tvrzení žalobkyně o zhoršení zdravotního stavu zcela nevhodné. Pokud jde o další úkony v rámci základní životní potřeby *mobilita*, tak jak jsou uvedeny v Příloze č. 1 prováděcí vyhlášky, pak žádné další nezvládané úkony žalobkyně v žalobě nenamítala ani nerozporovala, a tudíž lze uzavřít, že základní životní potřeba *mobilita* je žalobkyní zvládána v plném rozsahu. Ve shodě s žalovaným je k této potřebě ještě podotknout, že žalobkyně žádným důkazem neprokázala, že by tuto základní životní potřebu nezvládala. Výše uvedené

závěry pak odpovídají odborným posudkovým závěrům lékařů PK MPSV ČR ze dne 27. 2. 2019.

28. Žalobkyně v žalobě dále namítala nezvládání další základní životní potřeby – *osobní aktivity*. V žalobě ovšem pouze uvedla, že její zhoršená mobilita negativně postihuje všechny úkony, které Příloha č. 1 prováděcí vyhlášky ke zvládání této životní potřeby stanoví. Žalobkyně k tomu ještě uvedla, že zhoršená mobilita jí například negativně ovlivňuje ve schopnosti dojet bez větších problémů na nákup, k lékaři či na úřad. Z uvedeného je však zřejmé, že sice žalobkyně má zdravotní potíže, ale běžný nákup si byť i s potížemi obstará (jak plyne z jejího sdělení). Soud k tomu ještě uvádí, že obstarání si běžného nákupu nespadá do základní životní potřeby – *osobní aktivity*, nýbrž do základní životní potřeby – *péče o domácnost*. Vyhledání pomoci lékaře či návštěva lékaře zase spadá do základní životní potřeby péče o zdraví, avšak ani zde žalobkyně nijak nezpochybňuje, že by se nemohla dostavit k lékaři. Naopak ze všech lékařských zpráv založených ve spisech (doložila je vždy žalobkyně) vyplývá, že žalobkyně lékaře běžně navštěvuje a ve zprávách se neobjevuje ani poznámka o jejím doprovodu. Případná návštěva úřadu či vyřizování si svých záležitostí naopak správně spadá do základní životní potřeby – *osobní aktivity*. Je však pravdou, že ani zde žalobkyně zcela nevyloučila možnost, že by se na úřad dostavila, a že by si mohla své záležitosti vyřizovat. Pouze uváděla, že zhoršená mobilita ji negativně ovlivňuje v neschopnosti dojet bez větších problémů na nákup, k lékaři či na úřad. Žalobkyně tedy tak činí, byť s problémy. Jako podstatné však soud musí připomenout to, že posledním a rozhodným posudkem PK MPSV ČR ze dne 27. 2. 2019 byla žalobkyni uznána základní životní potřeba – *osobní aktivity* za nezvládanou. Žalobkyně se tedy zjevně nadbytečně vymezuje proti této základní životní potřebě, ačkoliv jí byla posudkovou komisí uznána za nezvládanou. V uvedené souvislosti žalobkyně v žalobě již jen citovala některé z úkonů nutných pro zvládání této životní potřeby – *osobní aktivity*, které v důsledku zhoršené mobility jsou v jejím případě ztíženy: navazování kontaktů, styk se společenským prostředím, vzdělávání, zaměstnání a obstarávání svých záležitostí. Nemožnost výkonu těchto aktivit žalobkyně blíže nijak nespecifikovala a už vůbec nedoložila. Soud však považuje za nadbytečné se nedostatečností tohoto vymezení žalobkyni dále zabývat, neboť je vázán odborným stanoviskem posudkové komise PK MPSV ČR vyjádřeným v posudku ze dne 27. 2. 2019, který ve prospěch žalobkyně uznal tuto základní životní potřebu – *osobní aktivity* za nezvládanou.
29. Poslední rozporovaná základní životní potřeba – *péče o domácnost* nebyla v žalobě specifikována v konkrétní životní situaci žalobkyně vůbec. Žalobkyně pouze uvedla, že zhoršená mobilita jí závažně stěžuje dále vyjmenované úkony, které stanoví Příloha č. 1 prováděcí vyhlášky k této základní životní potřebě pro uznání jejího zvládání. Žalobkyně tedy uvedla, že zhoršená mobilita jí stěžuje manipulaci s předměty denní potřeby, obstarání si běžného nákupu, ovládání běžných domácích spotřebičů, uvaření jednoduchého teplého jídla a nápoje, vykonávání běžných domácích prací, nakládání s prádlem, mytí nádobí, obsluhování topení a udržování pořádku. Vyjma nakládání s penězi obsahuje toto sdělení žalobkyně pouze citaci všech jednotlivých úkonů spadajících pod tuto základní životní potřebu (dle Přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky), avšak bez uvedení jakékoliv souvislosti s běžnými činnostmi žalobkyně a bez konkretizace konkrétních úkonů, které sama nevykonává či nemůže vykonávat. Žalobkyně tedy neuvádí nic konkrétního a nijak nevyvrací ani závěry posudkové komise MPSV ČR v jejím posudku ze dne 27. 2. 2019.

30. Z žádného tvrzení žalobkyně k výše uvedeným základním životním potřebám – *mobilita a péče o domácnost* (osobní aktivity byly posudkem PK MPSV ČR ze dne 27. 2. 2019 uznány za nezvládané) nevyplyvá, že by žalobkyně nezvládala jednotlivé úkony podřazené dle Přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky pod tyto základní životní potřeby. Použitá tvrzení v žalobě nemohla prokázat nezvládání těchto životních potřeb, resp. nezvládání některého z úkonů podřaditelného pod tyto životní potřeby. Nezvládání některého z úkonů náležejícího do základní životní potřeby *mobilita* nebo *péče o domácnost* žalobkyně ničím neprokázala. Z předkládaných lékařských zpráv vyplývá pravý opak. Žalobkyně v žalobě uvedla, že navrhuje k důkazu výslech svědků, avšak tento návrh důkazu nijak neupřesnila. Neuvedla, k čemu by měl výslech svědků sloužit, o jaké osoby se má jednat a ani co má být jimi prokazováno. Je otázkou, jaké osoby by mohly nezvládání životních potřeb žalobkyně prokázat. Soud považuje výslech svědků (blíže neoznačených) za neúčelný především s ohledem na objektivní a odborné posouzení zdravotního stavu žalobkyně a jejího zvládání životních potřeb lékařskými odborníky z PK MPSV ČR.
31. K posudkům vypracovaným PK MPSV ČR ohledně zdravotního stavu žalobkyně a jejího zvládání životních potřeb (ze dne 11. 12. 2018 a 27. 2. 2019) krajský soud uvádí, že byly vypracovány komisí v řádném složení (v druhém případě posudku ze dne 27. 2. 2019 byl v komisi dokonce přítomen lékař se specializací na interní lékařství) a obsahují řádné zhodnocení zdravotního stavu a odůvodnění míry závislosti žalobkyně. Doložené lékařské zprávy byly náležitě prostudovány a zhodnoceny na jednání posudkové komise. Z posudků je zřejmé, z čeho posudková komise při rozhodování a vypracování samotného posudku vycházela a jak podklady a zjištěné skutečnosti hodnotila. Posudková komise měla pro posouzení zdravotního stavu dostatek podkladů, a to i bez přítomnosti účastníka řízení. Posudkový závěr byl náležitě odůvodněn a zohledňoval doložené skutečnosti i odvolací námítky.
32. Nové přezkoumání zdravotního stavu žalobkyně na jednání PK MPSV ČR dne 27. 2. 2019 přineslo změnu v hodnocení jejího zdravotního stavu a závislosti na pomoci jiné osoby oproti předchozímu posudku v tom smyslu, že žalobkyně nezvládá toliko jednu základní životní potřebu – *osobní aktivity*. Jelikož není neschopna zvládat alespoň 3 nebo 4 základní životní potřeby, pak se ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách již nepovažuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Ostatní hodnocené základní životní potřeby umožňuje doložený zdravotní stav žalobkyně přiměřeně zvládat. PK MPSV ČR nezjistila žádný objektivní medicínský důvod pro nezvládání všech ostatních základních životních potřeb.
33. Příčinou nových závěrů PK MPSV ČR o zdravotním stavu žalobkyně bylo opětovné zhodnocení nálezů již doložených k jednání posudkové komise dne 11. 12. 2018 a dále zhodnocení nově doložených lékařských nálezů. Ostatně o to žalobkyně požádala a k tomu připojila lékařské zprávy z interní ambulance ze dne 27. 6. 2018 od MUDr. H. a z interní kardioangiologické kliniky ze dne 5. 12. 2018 - MUDr. S. Z nového posouzení zdravotního stavu žalobkyně na základě opětovného prostudování veškeré podkladové dokumentace vyplynulo, že posudková komise neshledává v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu žalobkyně těžkou poruchu funkčních schopností, pro kterou by neměla být schopna zvládat základní životní potřeby jako je mobilita a péče o domácnost (které byly při

jednání PK MPSV ČR dne 11. 12. 2018 ještě uznány za nezvládané). Podle PK MPSV ČR zde není ani medicínský důvod k uznání neschopnosti žalobkyně zvládat základní životní potřebu stravování či tělesná hygiena (které byly dříve uznány za nezvládané posudkovým lékařem MSSZ). Žalobkyně je orientovaná bez kognitivního deficitu, bez závažného oboustranného postižení vizu či sluchu a u posuzované není přítomno ani postižení funkce končetin, a také není prokázána trvalá těžká kardiální dekompenzace, což prokazují i nově doložené lékařské zprávy. Dle interního vyšetření ze dne 27. 6. 2018, které bylo provedeno pro dekompenzaci cukrovky, byla žalobkyně již kardiopulmonálně kompenzovaná, mobilní. Dle I. interní kardiologické kliniky (zpráva ze dne 5. 12. 2018) je kardiální stav žalobkyně stabilizovaný, typické anginosní bolesti nemá, hodně chodí, při horším počasí je zhoršení dechu, zejména při námaze. Současně tam žalobkyně uvedla, že zhubla, cítí se lépe, avšak má potíže s páteří, prodělala chřipku. Objektivně je dle odborného lékaře žalobkyně kardiopulmonálně kompenzovaná. V závěru bylo konstatováno, že jde o uspokojivý a nadále stabilizovaný kardiální stav. PK MPSV ČR, kdy přísedícím lékařem byl dne 27. 2. 2019 i lékař internista (při jednání dne 11. 12. 2018 to byl lékař z oboru neurologie), po podrobném prostudování podkladové dokumentace, kdy některá tehdy ještě nebyla k dispozici (pro vypracování předchozích posudků lékařem MSSZ nebo PK MPSV ČR dne 11. 12. 2018), a následném vyhodnocení údajů o zdravotním stavu žalobkyně, dospěla posudková komise k závěru, že žalobkyně je z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu *neschopna zvládat pouze jednu základní životní potřebu – osobní aktivitu*. Nebylo shledáno medicínského důvodu pro to, aby nemohla být schopna zvládat ostatní základní životní potřeby. Uvedené schopnosti dané zdravotním stavem se přitom hodnotí ve vztahu k přirozenému sociálnímu prostředí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí a s využíváním běžných dostupných pomůcek, vybavení domácností, zdravotnických prostředků atp. Z tohoto důvodu se žalobkyně nepovažuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby, přičemž *tento stav trval i k podání žádosti dne 15. 5. 2017 a i k datu vydání prvostupňového správního rozhodnutí*. Prostudováním a zhodnocením kompletní zdravotní dokumentace dospěla nyní PK MPSV ČR k závěru, že při předchozím posouzení zdravotního stavu (již v roce 2016) došlo k posudkovému nadhodnocení subjektivních potíží žalobkyně nad objektivně prokázané poruchy funkce. PK MPSV ČR vyhodnotila požadavky žalobkyně na doplnění posudku a související skutečnosti a shledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru. Důvodem přijetí posudkového závěru PK MPSV ČR v neprospěch žalobkyně je především nesprávný posudkový závěr lékaře MSSZ, jenž nevycházel ze správné aplikace posudkových kritérií. Pro podrobnější informace o posouzení zdravotního stavu žalobkyně soud odkazuje na posudek PK MPSV ČR ze dne 27. 2. 2019, a také na posudkový spis.

34. Ve shodě s žalovaným krajský soud k posudku PK MPSV ČR uvádí, že zdravotní stav žalobkyně a jeho funkční důsledky byly pro účely stanovení posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití kritérií stanovených v právních předpisech, přičemž byly objektivizovány všechny skutečnosti, týkající se zdravotního stavu či jeho funkčních důsledků významných pro posudkový závěr. Posudkový závěr lze považovat za úplný a přesvědčivý. Posudek zohlednil námitky žalobkyně uplatněné v odvolání a též dokládané skutečnosti. Z posudku je zřejmé, z čeho posudková komise při jeho vypracování vycházela, jak podklady a zjištěné skutečnosti hodnotila, proč došlo ke změně předchozího závěru. Komise byla při vypracování posudku v řádném složení. Z posudku je zřejmé, že PK MPSV ČR měla dostatek podkladů pro přijetí posudkového závěru.

35. Nelze zpochybnit, že žalobkyně ne všechny aktivity základních životních potřeb zvládá zcela bez potíží, avšak je třeba přihlédnout k tomu, že za neschopnost zvládnout základní životní potřeby se pro účely přiznání příspěvku na péči podle § 1 odst. 4 prováděcí vyhlášky č. 505/2006 Sb. považuje takový stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, nejde tedy o jakoukoliv poruchu funkčních schopností.
36. Lékařské zprávy doložené v průběhu odvolacího řízení byly následně posudkovou komisí náležitě prostudovány a vyhodnoceny, včetně dostupné zdravotní dokumentace. Žalovaný ve shodě s posudkovým závěrem PK MPSV ČR ze dne 27. 2. 2019 v případě žalobkyně také shledal, že žalobkyně není schopna zvládat jednu základní životní potřebu – *osobní aktivitu*. Jelikož však není neschopna zvládat alespoň 3 základní životní potřeby, pak ji podle zákona nebylo možné považovat za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby (musí jít minimálně o 3 až 4 nezvládané životní potřeby). PK MPSV ČR neshledala v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu žalobkyně těžkou poruchu funkčních schopností, pro kterou by nemohla být schopna zvládat základní životní potřeby *mobilita a péče o domácnost* nebo *stravování a tělesná hygiena*. Žalobkyně je orientovaná, bez kognitivního deficitu, bez závažného oboustranného postižení vizu či sluchu, není přítomno postižení funkce končetin, není prokázána trvalá těžká kardiální dekompenzace (viz všechny nově dokládané lékařské zprávy).
37. Posudkový závěr byl náležitě zdůvodněn, rozhodující skutečnosti byly v posudku vypořádány a v hodnocených podkladech pro rozhodnutí nebyly žádné rozpory. Hodnoceno bylo rovněž provedené sociální šetření ze dne 7. 6. 2017, kdy byla zjišťována schopnost samostatného života žalobkyně v jejím přirozeném sociálním prostředí. Obsah uvedeného šetření se zdá být trochu nereálný, neboť k dotazům na jakoukoliv aktivitu žalobkyně vždy uváděla, že jí není schopna zvládat. To je ovšem v ostrém kontrastu s obsahem lékařských zpráv a konečně i samotným tvrzením žalobkyně v žalobě. Sdělení žalobkyně v rámci sociálního šetření tedy lze chápat spíše jako subjektivní uvádění pocitů a potíží.
38. Správní řízení ve věci přiznání příspěvku na péči se vyznačuje tím, že rozhodujícím důkazem je odborný posudek zdravotního stavu a závislosti žadatele na pomoci jiné osoby v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné osoby, přičemž stupně závislosti jsou rozděleny podle počtu základních životních potřeb, jež daná osoba není schopna zvládat (§ 8 odst. 2 zákona o sociálních službách). Nejnižší stupeň závislosti je formulován v § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách, podle něhož se považuje osoba starší 18 let věku za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 3 nebo 4 základní životní potřeby.
39. V důsledku odvolání žalobkyně a doložení nových lékařských zpráv byl zdravotní stav žalobkyně posudkovou komisí MPSV ČR znovu přezkoumán a z tohoto přezkoumání vyplynul její příznivější zdravotní stav (posudek posudkové komise MPSV ČR ze dne 27. 2. 2019). Ten vyhodnotil, že žalobkyně nezvládá pouze jednu životní potřebu – *osobní*

aktivity. Za této situace již žalobkyně není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby, a tedy nemá nárok na příspěvek na péči (nárok na příspěvek na péči by jí zůstal v případě, že by byla uznána za neschopnou zvládat minimálně 3 nebo 4 vybrané základní životní potřeby – lehká závislost I. – nejnižší příspěvek na péči). Nutno však podotknout, že i pokud by byly v žalobě žalobkyní namítané životní potřeby (mobilita, péče o domácnost, osobní aktivity) uznány posudkovou komisí za nezvládané, na závěr žalovaného by to nemohlo mít žádný vliv. Žalobkyně totiž svým návrhem na zvýšení přiznaného příspěvku na péči ze dne 15. 5. 2017 vyvolala řízení, v němž potřebovala pro účely zvýšení příspěvku prokázat, že nezvládá minimálně 5 nebo 6 základních životních potřeb [dle § 8 odst. 2 písm. b) jde o závislost stupně II. – středně těžká závislost]. Vzhledem k tomu, že v řízení nebylo prokázáno nezvládání 5 či 6 základních životních potřeb žalobkyní, nebylo možné návrhu žalobkyně na zvýšení příspěvku vyhovět, protože tento její návrh byl zcela oprávněně zamítnut. Pokud tedy žalobkyně v žalobě rozporuje (a to zcela nekonkrétně) nezvládání 3 základních životních potřeb (mobilita, osobní aktivity a péče o domácnost), pak směřovala pouze k případnému zachování stejného stupně závislosti I. (odpovídá tomu nezvládání 3 základních životních potřeb) a ani z tohoto úhlu pohledu nebylo možné žalobě či odvolání žalobkyně vyhovět, neboť by musela svými tvrzeními s ohledem na původně podaný návrh na zvýšení příspěvku na péči směřovat k uznání vyššího stupně závislosti. Tak tomu však nebylo.

40. Žalovaný a především PK MPSV ČR v posuzované věci vycházeli z relevantních a aktuálních lékařských nálezů, které měli k dispozici, kompletní zdravotní dokumentace praktického lékaře žalobkyně a též z výsledků sociálního šetření. Obsah závěrečného posudku PK MPSV ČR nebyl žádnými listinami zpochybněn. Posudky PK MPSV ČR byly následně žalovaným řádně a v souladu s právními předpisy vyhodnoceny. Žalobkyně naopak popisovala některá omezení tak, aniž by svá tvrzení jakkoliv doložila. Subjektivní popis omezení v žádném případě nezpochybňuje odborné posouzení jejího zdravotního stavu dle PK MPSV ČR. Posouzení zdravotního stavu a následné stanovení stupně závislosti je plně v kompetenci PK MPSV ČR. PK MPSV ČR přitom vycházela z relevantních a aktuálních podkladů, které měla k dispozici. Současně postupovala v souladu s právními předpisy a své závěry řádně odůvodnila.
41. Žalobkyně v žalobě namítala neúměrně dlouhou dobu pro vypracování posudku o jejím zdravotním stavu a stupni závislosti. Z uvedené námitky není zcela zřejmé, proti kterému posudku tímto žalobkyně brojí. V uvedené věci byly pořízeny celkem 3 posudky, a to posudkovým lékařem MSSZ dne 1. 11. 2017, dále PK MPSV ČR dne 11. 12. 2018 a dne 27. 2. 2019. Je však pravdou, jak plyne ze správního spisu, že žalobkyně byla v průběhu správního řízení poměrně aktivní, proti posudkům podávala námitky a dokládala nové lékařské zprávy o svém zdravotním stavu. Tyto bylo třeba řádně posoudit a zhodnotit. Dokonce proti posudku PK MPSV ČR ze dne 11. 12. 2018 podala dne 21. 12. 2018 písemné námitky, v nichž kromě nesouhlasu s posudkem uvedla, že tento posudek z 11. 12. 2018 *byl vypracován podezřele rychle* (žalobkyně také uvedla, že k tomu má důvod, avšak neuvedla jaký). Právě u tohoto posudku by bylo možné se domnívat, že došlo k jisté časové prodlevě při jeho vypracování, avšak žalobkyně vypracování tohoto posudku sama považovala za příliš rychlé. V případě ostatních posudků již k takovým časovým prodlevám nedocházelo. Nutno doplnit, že celková délka správního řízení byla prodlužována právě z důvodů opakované žádosti žalobkyně o nové posouzení jejího zdravotního stavu. Vzhledem

k tomu žalovaný 2x řádně přerušil řízení usnesením za účelem vypracování posudků PK MPSV ČR o zdravotním stavu žalobkyně. Na straně žalovaného tedy k průtahům nebo nedodržení zákonných lhůt nedocházelo, neboť ten musel vždy vyčkat nezbytného odborného posouzení zdravotního stavu žalobkyně posudkovou komisí MPSV ČR. Samotné vydávání posudků PK MPSV ČR je v posledním období prodlužováno ze závažných provozních důvodů v důsledku personálního nedostatku kvalifikovaných odborníků. Uvedenou námitku žalobkyně soud pokládá za nedůvodnou i s tím, že délka správního řízení není zákonným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

42. Vzhledem k tomu, že správní řízení bylo zahájeno na základě návrhu žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči, žalovaný nemohl žalobkyni odejmout příspěvek na péči na základě proběhlého správního řízení a posouzení zdravotního stavu žalobkyně, protože v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu musí rozhodnout pouze o předmětu řízení tak, jak byl žalobkyní vymezen v podaném návrhu (návrh ze dne 15. 5. 2017 na změnu výše přiznaného příspěvku na péči – zvýšení). I když tedy posudkem PK MPSV ČR bylo zjištěno, že žalobkyně již není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby, neboť nezvládá pouze jednu ze základních životních potřeb – osobní aktivity, nedochází napadeným rozhodnutím žalovaného (včetně prvostupňového správního rozhodnutí) ještě k žádné změně v situaci či nárocích žalobkyně. Žalobkyně pouze neuspěla s návrhem na zvýšení příspěvku na péči, neboť neprokázala, že se její stav tak zhoršil, že nezvládá ještě více základních životních potřeb (5 až 6 základních životních potřeb), přitom na podkladě uvedeného jí nemůže být dosavadní vyplácený příspěvek odebrán (v tomto řízení). Dosavadní stav jí tedy zůstává zachován. Nicméně žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí poukázal na další možný postup s ohledem na judikaturu NSS, konkrétně rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2013, č. j. 6 Ads 13/2013-66. Právě s odkazem na judikaturu správních soudů žalovaný zavázal příslušný úřad práce k zahájení řízení z moci úřední ve věci odejmutí příspěvku na péči žalobkyni, a to na základě nově zjištěných skutečností stran zlepšení jejího zdravotního stavu. V rámci nového řízení bude muset úřad práce opět vykonat sociální šetření u žalobkyně a požádat posudkového lékaře MSSZ o posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Teprve pak vydá úřad práce ve věci příspěvku na péči nové rozhodnutí, které bude vycházet z nového sociálního šetření a z nového posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Nyní napadeným rozhodnutím žalovaného tedy nedochází k žádné změně v právech či dosud přiznaných nárocích žalobkyně.

VI. Závěr a náklady řízení

43. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný správní orgán, který by jinak jakožto úspěšný účastník řízení měl právo na náhradu nákladů řízení, nemá za žádných okolností právo na náhradu nákladů řízení ex lege (§ 60 odst. 2 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. února 2021

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.